

Sygn. akt: I C 166/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Andrzej Gromadzki
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Magdalena Tołścik

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2016 r. w Kętrzynie

sprawy z powództwa E. D.

przeciwko (...)U. S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki E. D. na rzecz pozwanego (...)U. S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.217,00 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

UZASADNIENIE

Powódka, E. D. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6.000,00 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w sferze uczuciowej związanej z kultem pamięci osoby najbliższej. Wniosła również o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, iż na skutek wypadku komunikacyjnego w dniu 01.04.2014 r., zmarł jej mąż S. D.. Pozwany przyjął odpowiedzialność za powstałe zdarzenie, a następnie, po prawie 10 miesiącach, w dniu 30 stycznia 2015 r., powódka odebrała nadane listem zwykłym pismo pozwanego z dnia 16 stycznia 2015 r., zaadresowane do jej zmarłego męża, w którym pozwany informował o zakończeniu rozpatrywania wniosku z tytułu jego śmierci. W wyniku odebrania przesyłki zaadresowanej do zmarłego męża, powódka ponownie przeżyła cierpienia psychiczne związane z jego śmiercią. Trauma wywołana zdarzeniem sprawiła, że powódka musiała zażywać leki uspokajające.

Pozwany, (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zakwestionował roszczenie powódki co do zasady wskazując, iż nie doszło do naruszenia przez pozwanego jakichkolwiek dóbr osobistych powódki.

Sąd ustalił, co następuje:

Na skutek wypadku komunikacyjnego w dniu 01.04.2014 r., zmarł mąż powódki S. D.. W chwili śmierci był ubezpieczony na życie z tytułu Umowy Głównej (...) w (...) S.A. z siedzibą w W.. Pozwany przyjął odpowiedzialność za powstałe zdarzenie, a następnie przyznał powódce świadczenia – z tytułu śmierci ubezpieczonego, z tytułu śmierci współmałżonka, oraz osierocenia dziecka (bezsporne).

W dniu 30 stycznia 2015 r., powódka odebrała nadane listem zwykłym pismo pozwanego z dnia 16 stycznia 2015 r., zaadresowane do jej zmarłego męża, w którym pozwany informował o zakończeniu rozpatrywania wniosku z tytułu jego śmierci (bezsporne k. 7).

W dniu 19 stycznia 2015 r., pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wysłał prawidłowo zaadresowane do powódki pismo, w którym informował o zakończeniu rozpatrywania wniosku z tytułu śmierci jej męża (k. 73).

W dniu 15.03.2015 r., pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. przesłał na adres pozwanej przeprosiny za powyższą sytuację (k. 67).

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów, w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości. Strony w zasadzie nie kwestionowały ich treści, wyprowadzając jedynie na ich podstawie odmienne, korzystne dla siebie wnioski.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 448 Kc, w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny.

Sąd podziela argumenty powódki wyrażone w uzasadnieniu pozwu, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem przedstawianym w doktrynie i judykaturze, zasadność żądania zasądzenia wskazanej sumy pieniężnej wymaga obok ustalenia faktu bezprawnego naruszenia dobra osobistego również ustalenie po stronie pozwanego faktu zawinionego naruszenia tych dóbr, co wynika z usytuowania wskazanego przepisu w tytule obejmującym czyny niedozwolone. Z tego względu, do zasądzenia zadośćuczynienia na jego podstawie oprócz udowodnienia winy po stronie osoby naruszającej dobra osobiste, konieczne jest uwzględnienie całości okoliczności faktycznych sprawy.

Przy czym dokonując oceny, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego powódki należy zastosować kryteria obiektywne, uwzględniające odczucia ogółu i powszechnie przyjmowane normy postępowania. O dokonaniu naruszenia dobra osobistego decyduje obiektywna ocena konkretnych okoliczności, a nie subiektywne odczucie osoby zainteresowanej.

Odnosząc powyższe do realiów sprawy należy stwierdzić, że nie doszło w żaden sposób do naruszenia dóbr osobistych powódki w postaci prawa do kultu pamięci o zmarłym mężu. Przez cały okres tj. od śmierci męża, poprzez zgłoszenie roszczenia pozwanemu, do czasu otrzymania dopłaty świadczenia powódka prowadziła korespondencję w tej sprawie z pozwanym w celu uzyskania dopłaty. Trudno zatem uznać, że otrzymanie w styczniu 2015 r., pisma informującego o przyznaniu dodatkowej kwoty 20.000,00 zł z tytułu dochodzonego przez powódkę świadczenia stanowiło dla niej novum. Powódka z całą pewnością zdawała sobie sprawę z prowadzonego postępowania, spodziewała się odpowiedzi i doskonale wiedziała, że dotyczy ono jej zmarłego męża.

W oczywisty sposób śmierć najbliższej osoby wprowadza emocjonalne i codzienne zaburzenia w dotychczasowym funkcjonowaniu osoby pokrzywdzonej. W sytuacji powódki nie sposób jednak mówić o braku racjonalności w dalszym postępowaniu skoro podjęła skuteczne działania w celu uzyskaniu świadczeń z tytułu ubezpieczenia męża. W chwili śmierci był on ubezpieczony na życie z tytułu Umowy Głównej (...) w (...) S.A. z siedzibą w W.. Po zgłoszeniu szkody przez powódkę, pozwany przyjął odpowiedzialność za powstałe zdarzenie, a następnie przyznał powódce świadczenia

– z tytułu śmierci ubezpieczonego, z tytułu śmierci współmałżonka, oraz osierocenia dziecka, oraz przedmiotowym pismem - dodatkową kwotę 20.000,00 zł.

W ocenie Sądu, obiektywna ocena całości okoliczności w sprawie nie pozwala na przypisanie pozwanemu zawinienia w jakimkolwiek naruszeniu dóbr osobistych powódki w tym w szczególności prawa do kultu pamięci po zmarłym. Nie sposób bowiem uznać, że omyłkowe zaadresowanie przez pozwanego przedmiotowej przesyłki było bezprawnym i zawinionym działaniem mającym na celu wywołanie u powódki bolesnych, negatywnych przeżyć związanych ze śmiercią jej męża. Działanie pozwanego należy uznać za wynik incydentalnego błędu, w wyniku którego całkowicie omyłkowo i w sposób niezamierzony jako adresata przesyłki wskazano zmarłego ubezpieczonego. Za co pozwany przeprosił.

Sąd w całości podziela przywołane przez pozwanego stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w treści wyroku z dnia 23 maja 2012 r., sygn.. akt IV CKN 1076/00 w którym jednoznacznie stwierdzono, iż : D. osobiste są czymś szczególnie cennym, trzeba więc dążyć do zapewnienia ich ochrony w każdym przypadku, w którym odniesiony w nich uszczerbek znajduje potwierdzenie nie tylko w odczuciu samego zainteresowanego, ale i w zobiektywizowanej ocenie zewnętrznej. Z drugiej strony, nie można nadużywać instrumentów prawnych właściwych tej ochronie dla przypadków drobnych, incydentalnych, dotyczących wyłącznie subiektywnych przeżyć samego powoda. Taki sposób postępowania prowadziłby bowiem do niedopuszczalnego deprecjonowania samego przedmiotu ochrony, naruszając jednocześnie zasadę minima non curat praetor”.

Stąd oddalenie powództwa w oparciu o treść art. 448 kc a contrario.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 982 kpc.